

Naamloos

Voor de Tele-Onthaal vrijwilliger

Je schuilt in mijn stem, wikt woorden als glas.
We benoemen wat niet noembaar is
in het zwartschrift van de nacht.

Ik laat beloftes achterwege,
jij het kruisverhoor in je hoofd.
Onder je adem een litteken dat niet slapen kan.

Als jouw stem gaat liggen in mijn oren
groeit ruimte rondom. Traag wandelen
de woorden wachtend op
een open plek, een kier.

Wie we zijn blijft onzeker. Van op afstand
licht je even op en kom je in mij thuis.
Een levende stilte valt: als een nabije
door de zon beschenen steen.